Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА  SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCII | Ч. 123. | ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 29-го ЧЕРВНЯ 1985 | ЦЕНТІВ 25 CENTS | JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 29, 1985 | No. 123. | VOL. XCII

УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКІ ВЕТЕРАНИ ВІДБУЛИ СВОЮ 38-МУ КОНВЕНЦІЮ

Наяк, Н. Й. (М. Петрів). — У п'ятницю, суботу і неділю, 14-го, 15-го і 16-го червня ц.р., відбулася в готелі „Тапан Тавн Гавз" 38-ма Конвенція Українсько-Американських Ветеранів, які служили в американських збройних силах — армії, морській піхоті, летунстві та фльоті. В суботу в бенкеті взяли участь понад 130 делеґатів і гостей.

Жінки „Лейдіс Екзилері" відбули наради окремо та переобрали свою управу під проводом Ольги Венґрин, яка зі своїм крайовим проводом завжди несе допомогу та співпрацює з ветеранами.

Конвенція розпочалась реєстрацією делеґатів у п'ятницю. В суботу о годині 9:30 ранку з парадою та прапорами, у ветеранських уніформах усі вмаршували військовим порядком на конвенційну залю, де відбувалися наради. Йосиф Брега, крайовий комендант ветеранів на Америку, відкрив конвенцію, а капелян Богдан Безкоровайний провів молитву.

Звіти розпочав Й. Брега, а після нього 11 *членів головної управи звітували про свої успіхи та працю управи на протязі року, та про їх зв'язок зі станицями-„постами" по стейтах Америки, які вже існують* 38 років. Після дискусії та прийняття звітів, у яких порушено важливі справи українських ветеранів та деякі пекучі справи нашої громади. Ветерани одноголосно вирішили боронити українське ім'я та реагувати на неправдиві обвинувачення Бюра Спеціяльних Досліджень (ОСІ) у Вашінгтоні, при Департаменті юстиції, що користається совєтськими матеріялами. На конвенції прийнято резолюції, в 11-ох точках яких порушено важливі справи. В одній з точок резолюції закликається Президента та Конгрес Америки розглянути працю ОСІ, що користається совєтськими підфальшованими документами для обвинувачення горожан Америки. В резолюції підкреслено, що ветерани підтримають політику Президента, як у внутрішньо-американських, так і в міжнародних справах. Резолюції будуть вислані до президента Роналда Реґена та членів Конгресу і Сенату.

(Закінчення на стор. 4)

Уряд ЗСА вимагає звільнення сімох раніше захоплених американців

Вашінгтон. — Уряд ЗСА подав до публічного відома, що вимагатиме звільнення не лише захоплених з літака лінії TWA 39 пасажирів та летунів але також 7-ох американців, яких поодиноко захопили в Бейруті раніше. Вперше заявив це секретар Державного департаменту Джордж Шулц у середу, 26-го червня і тепер є вже на це потвердження Уряду ЗСА, що в усіх дальших переговорах щодо звільнення закладників Уряд ЗСА буде вимагати усіх 46 американців.

Ця заява викликала велике порушення серед родин сімох раніше в різних обставинах захоплених поодиноко на вулицях Бейруту американських горожан. Деякі з них є вже ув'язнені кілька місяців і досі про їхню долю не відомо та ними не турбувалися, як заявили члени родин. Серед тих сімох давніших в'язнів є два священики, директор американської лікарні в Бейруті, два члени американського університету в Бейруті, один член амбасади і один журналіст. Родини тих захоплених, з яких найдовше перебуває в ув'язненні член амбасади Вілліям Баклі, бо ще від березня 1984 року, в останніх днях публічно домагалися того, щоб про тих захоплених тепер не забути, коли ідуть переговори про звільнення залоги і пасажирів американського літака TWA. Про їхні домагання писала широко преса і вони мали також інтерв'ю на телевізійних станціях. Вважають, що це саме допровадило до того, що Уряд тепер офіційно включив сімох „забутих" у свої переговори.

Як проходять переговори із іншими державами та із провідником шіїтських терористів Набіг Беррі не відомо, бо Уряд ЗСА не подає до преси ніяких інформацій, щоб не пошкодити дипломатичним заходам, які ідуть з усіх сторін.

М. ҐОРБАЧОВ ПОГРОЖУЄ ЗСА

Москва. — В середу, 26-го червня, виступаючи у Дніпропетрівському, генеральний секретар ЦК КП-СС Міхаіл Ґорбачов загрозив З'єднаним Стейтам Америки, що делеґація СССР покине Женевські переговори, якщо на них не буде досягнуто прогресу.

Промова М. Ґорбачова, яка передавалася по телебаченню, була присвячена в основному внутрішнім економічним проблемам. Читаючи заздалегідь написаний текст, Ґорбачов, як колись Нікіта Хрущов, час від часу відривався від тексту, вставляючи свої репліки, жарти, щоб розрухати сонну авдиторію. Але коли Ґорбачов „дійшов" до Женевських переговорів, він говорив, не відриваючись від паперу.

„Якщо наші партнери в Женеві будуть вести свою лінію, відходячи від вирішення проблем, заради яких ми зібралися, і будуть в той же час розвивати воєнну космічну програму, провадити перегони озброєнь на землі і на морях, ми, звичайно, займемося переоцінкою всієї ситуації", — сказав М. Ґорбачов.

„Ми просто не можемо допустити, щоб переговори стали прикриттям для підготовки до війни, в якій З'єднані Стейти намагаються зберегти стратегічну перевагу", — заявив совєтський лідер.

Він знову осудив ініціятиву Президента ЗСА щодо створення оборонної системи з елементами космічного базування і ще раз повторив, що в Женеві треба перш за все зайнятися розробленням заходів для припинення перегонів озброєння в космосі.

Виступаючи в Дніпропетрівському, Ґорбачов зупинився і на торгівлі із ЗСА. Він сказав, що не дозволить „вмішуватися у внутрішні справи" і не виконає американських умов для розширення торгівлі. Ці умови відомі: свобода еміґрації з СССР. Ґорбачов дав зрозуміти, що Совєтський Союз не погодиться на поліпшення торговельних зв'язків із З'єднаними Стейтами, якщо для цього він буде змушений змінити совєтські еміґраційні правила.

Після виступу Ґорбачова Державний департамент висловив своє здивування різкою заявою совєтського лідера. У розмові з кореспондентами Державний секретар Джордж Шулц заявив, що, не зважаючи на становище Совєтського Союзу, переговори в Женеві будуть продовжуватися.

А. САХАРОВ ТЯЖКО ХВОРИЙ — ІНФОРМУЮТЬ З СССР

Гамбурґ, Західня Німеччина. — Західньонімецька газета „Більд" опублікувала ревеляційну інформацію, базовану нібито на совєтських інформаціях і доставленому совєтами відеофільмі, що академік Андрей Сахаров, відомий дисидент на вигнанні в місті Горький, приблизно 250 миль від Москви, тяжко захворів на серце, а після перевезення його до місцевого шпиталю лікарі-спеціялісти встановили також початок хвороби Паркінсона. Ці совєтські інформації мали б нібито бути довірочні і вірогідні, підтверджені пізніше совєтськими офіційними речниками в Москві, які, на запитання кореспондента згаданої німецької газети заявили, що А. Сахаров „поважно хворий і треба турбуватися його станом здоров'я".

Найбільш вірогідним є мабуть те, що до тієї справи зайняв становище також член Центрального Комітету КПСС Степан С. Червоненко, який перебуває тепер в ЗСА на чолі совєтської парляментарної делеґації. В Москві він відповідає також за справи ОВІР-у, тобто виїзди совєтських громадян за кордон і видачі віз закордонним відвідувачам. С. Червоненко заявив, що покищо немає жадних змін, ані в здоровельному стані, ані у справі виїзду А. Сахарова за кордон. На запитання кореспондентів він відповів, що поміщені інформації німецькою газетою „Більд" і частинии з відеофільму відповідають правді. Він тільки не бажав входити в деталі тієї справи і відповісти на запитання чи інформації носять урядовий характер.

Вміжчасі група французьких вчених вислали протестного листа на руки президента Академії Наук СССР Анатолія П. Александрова закликаючи його вжити усіх заходів для того, щоб офіційні чинники Совєтського Союзу дозволили Сахаровим виїхати за кордон на лікування. Деякі політичні спостерігачі заявили, що французькі вчені вислали свого листа на неправильну адресу. Треба було скерувати його до централі КҐБ.

Д-ра В. Шандора назначено віцепрем'єром УРяду УНР

Філядельфія (УІБ). — Тут в суботу, 15-го червня ц.р., відбулося третє з черги зібрання Уряду УНРеспубліки в присутності Президента УНР Миколи Лівицького, голови УНРади П. Лимаренка, голови Найвищої Контрольої Ради П. Крамаренка та інших. Зібрання відкрив і проводив ним Голова Уряду д-р Яр. Рудницький. Із звітів його та інших членів Уряду, які опісля подано на зібранні Президії УНРади, виходить, що ДЦ УНР розгортає широку діяльність на міжнародному полі (ОН, ЮНЕСКО, уряди поодиноких держав в екзилі), на Міжнародних Конференціях (в справі меншин в Квебеку, про людські права в Оттаві, лінґвіцид в Тель Авіві і т.п.), а теж і на внутрішньо-українському форумі, зокрема в рамках дії консолідаційно-координаційної комісії під головуванням віце-прем'єра проф. І. Самійленка.

З рішень Уряду, затверджених Президентом УНР та Президією УНРади, треба назвати передусім зміни в складі Уряду, а саме: іменування д-ра В. Шандора на заступника Голови Уряду на місце дотеперішнього заступника проф. А. Штефана; іменування головою представництва ДЦ УНР в Римі інж. О. Сухенка на місце св. п. д-ра В. Федорончука.

У зв'язку з 65-річчям Екзильного Уряду УНР вирішено відзначити цю подію в історії ДЦ УНР науковими сесіями, виставами, відчитами, а перед усім декларацією ДЦ УНР з цього приводу та виданням окремої інформаційної брошури.

В загальному це зібрання Уряду УНР і опісля Президії УНРади під головуванням інж. П. Лимаренка, пройшло з великим успіхом і залишило на учасниках якнайкраще враження.

Вони ще раз підтвердили демократичний підхід у праці ДЦ УНР.

Мехіко стало раєм для совєтських шпигунів

Мехіко. — Газета „Ню Йорк Таймс" опублікувала статтю, в якій повідомляються факти, що совєтська амбасада в Мехіко стала шпигунським гніздом. Уряд Мехіко знає про це, але дивиться крізь пальці.

„Ми є відкритою країною, тому будь-яка держава, що підтримує з нами дипломатичні відносини, має право мати у своїй амбасаді стільки дипломатів і працівників, скільки вона хоче", — сказав один з членів мехіканського уряду. Кількість працівників совєтської амбасади в Мехіко нині становить понад 300 осіб, в той час, як штат мехіканської амбасади в Москві не перевищує 50 осіб.

Колишній співробітник Сі-Ай-Ей Мелвін Бек наголошує, що торгівля між СССР і Мехіко перебуває на мінімальному рівні. Крім того, більшість співробітників совєтської амбасади майже не знає еспанської мови, зате всі вони чудово володіють англійською мовою.

„Справжні інтереси всіх цих людей, — каже М. Бек, — лежать не в Мехіко. Їх цікавлять З'єднані Стейти Америки, що знаходяться всього в 700 милях".

Американський амбасадор у Мехіко Джан Ґевін вважає, що переважна більшість співробітників совєтської амбасади є аґентами КҐБ і займаються викраденням військових і технічних секретів ЗСА.

Совєтська амбасада в Мехіко зацікавила американську розвідку у зв'язку зі справою Джана Вокера, який створив у ЗСА шпигунську мережу для продажу совєтським агентам американських військових секретів. Під час обшуку в помешканні Вокера працівники Сі-Ай-Ей знайшли квитанції на квитки до Мехіко.

„Агенти КҐБ, — пише газета „Ню Йорк Таймс", — віддавна активно діяли на терені Мехіко. В 1940 році вони вбили в столиці країни Льва Троцького, який за три роки до цього дістав тут політичний притулок. Лише за останні кілька років з десяток американських громадян, заарештованих за шпигунство на користь СССР, признався, що зустрічалися зі своїми совєтськими „опікунами" в амбасаді СССР в Мехіко".

Американський уряд і керівники Сі-Ай-Ей неодноразово вказували на необхідність, щоб кількість працівників совєтської амбасади в Мехіко була скорочена. Але мехіканські власті фактично замикають очі на активність совєтських шпигунів. Відбувається це тому, що КГБ цілковито зайняте З'єднаними Стейтами і лишає Мехіко в спокої.

Мехіканський уряд визнає, що хоч між ЗСА і Мехіко існують добрі відносини, в душі мільйонів мехіканців гніздиться завість до свого багатого сусіда і це почуття породжує антиамериканізм, який притаманний навіть деяким членам уряду. Це і використовує Совєтський Союз, створивши в Мехіко одну з найбільших в західньому світі шпигунську базу.

Відкликали з'їзд Демократичної партії

Вашінґтон. — Крайовий комітет Демократичної партії проголосував за відкликання призначеного на 1986 рік партійного з'їзду, пояснивши це тим, що подібні з'їзди обходяться надто дорого, а в 1986 році демократам будуть потрібні гроші для виборчої кампанії до Конґресу.

Конвенції двох партій, Демократичної і Республіканської, відбуваються звичайно раз на чотири роки — в ті роки, коли відбувається номінація кандидата на пост президента. Але в 1972 році демократи вирішили проводити так звані мініз'їзди між основними з'їздами. Тим самим вони хотіли притягнути до партійної діяльности сенаторів, членів Палати Репрезентантів, губернаторів та інших партійних діячів, які звичайно не займаються внутріпартійним життям. Мініз'їзди відбулися в 1974, 1978 та 1982 роках. Минулорічний з'їзд Демократичної партії рекомендував провести черговий мініз'їзд у 1986 році. І ось у вівторок, 25-го червня, на пропозицію предсідника Демократичної партії Пола Кирка, з'їзд 1986 року відкликали.

Після виборів 1980 року демократи розсталися із звичайною для них більшістю в Сенаті, хоч вони і далі контролюють Палату Репрезентантів. На виборах 1986 року вони мають намір відвоювати від республіканців кілька місць в Сенаті, щоб знову дістати більшість. На думку П. Кирка, всі зусилля повинні бути спрямовані саме на це, а не на організацію мініз'їзду.

За останні кілька місяців багато видатних політичних діячів перейшли з Демократичної партії до Республіканської. Демократична партія, яка колись була партією „більшости в країні", втрачає підтримку в американців. Нині в республіканців майже стільки ж прихильників, скільки і в демократів. Недавно газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, що за останні шість місяців республіканцями стали біля 100 тисяч молодих американців віком до 19 років. Про такий прихід молоді демократи нині можуть лише мріяти.

А. МІХНІК ОБВИНУВАЧУЄ ПОЛЬСЬКИЙ РЕЖИМ

Варшава. — У вівторок, 18-го червня, закордонні журналісти, акредитовані в польській столиці, одержали копію листа історика Адама Міхніка, якого польський суд минулого тижня засудив на три роки тюремного ув'язнення за спробу організувати крайовий страйк проти підвищення цін. Повідомляють, що 38-річний лідер „Солідарности" А. Міхнік написав цього листа ще до винесення йому вироку.

„Тоталітарний комунізм вже знає, що втратив свою привабливу силу, — пише А. Міхнік. — Наші гнобителі заплатили високу політичну ціну за цей суд. Він був і залишиться клясичним прикладом бандитської політики, яку веде система несправедливости Войцєха Ярузельского. Я не вірю в чесність Ярузельского і його колеґ. Я не вірю в їх можливість користуватися іншою логікою, крім логіки тюремних вбивць".

Міхнік порівнює суд у Ґданьску з політичними процесами 30-их років у Совєтському Союзі: „Сталін дозволяв закордонним спостерігачам бути присутніми на процесах, розіграних як по нотах, де обвинувачені признавалися у більшості злочинів, яких не здійснювали. Але Сталін судив закритим судом тих, хто зберігав свою гідність. Але нинішня Польща не подібна на сталінську Росію і гітлерівську Німеччину. Спротив „Солідарности" надто сильний, тиск громадської думки надто великий".

В кінці листа Міхнік порівняв суддю на процесі в Ґданьску Кшиштофа Зенюка з совєтськими суддями сталінських часів, яких призначали керівники охранки Ніколай Єжов і Лаврентій Берія.

НАПЕРЕДОДНІ КОНФЕРЕНЦІЇ ДЕКАДИ ЖІНОК ОН В КЕНІЇ

Нюарк, Н.Дж. (Дора Рак) — У зв'язку із закінченням Декади для Жінок Об'єднаних Націй відбудуться в Найробі, Кенія „майже" паралельно дві конференції: форум від 10-го до 19-го липня і конференція ОН 15-го липня 1985 року.

(Зліва до права): Мільдерд Персінґжер і Ен Вокер, обидві із „Міжнародного Центру Жіночої Трибуни" в Ню Йорку і д-ра Алба Зізамія, голова Конференції не урядових організацій, що мають дорадчі голоси в економічних і соціяльних Радах ОН.

Щоб зреасумувати попередні інформації, треба почати від Міжнародного Року Жінки у 1975 році ідея якого зродилась у Комісії Статусу Жінок (ОН). У висліді надсподіваного успіху Першої світової жіночої конференції у Мехіко Сіті для відзначення МРЖ, Генеральна Асамблея ОН проголосила Декаду для Жінок від 1976 до 1985 років, під трьома головними кличами: „Рівноправність, Поступ, Мир", та апробувала ухвалений там же Світовий Плян Акції (для жінок). В половині Декади скликано знову ж жіночу конференцію, для того, щоб перевірити поступ у здійснюванні програм, а оце тепер — у 1985 році відбудеться Третя світова жіноча конференція, що закінчить Декаду та заплянує стратеґію для продовжування програми аж до їхнього повного осягнення — мнимо же до „магічного" двотисячного року!

Форум організує підготовчий комітет міжнародних організацій НДЖО (це є недержавних організацій, із консультативним статусом при Економічній і соціяльній раді в ОН), що був назначений постійним комітетом НДЖО (т. зв. КОНҐО), головою якого є д-р Альба Зізанія. Конвенером Форум є Дейн Ніта Барров з Барбадосу, а координатором Вірджінія Газард з Ню Йорку, де є головне бюро.

Почавши від Міжнародного Року Жінки в 1975 році, українки у вільному світі брали участь у т.зв. паралельних конференціях, а саме у Трибуні в Мехіко Сіті (1975) та у Форум в Копенгаґені (1980), де мали змогу перевести ряд успішних акцій, головно виносячи на міжнародний форум справу порушення прав України та апель до жінок цілого світу стати в обороні жінок політичних в'язнів. Завдяки послідовности організацій і одиниць, українські жінки утривалили свою позицію у зовнішніх зв'язках, продовжуючи із екзилю дії започатковані ще у двадцятих роках жінками України.

А довга дорога почалась

(Закінчення на стор. 4)

ЛІТНІЙ СЕМІНАР В ГАНТЕРІ

Гантер, Н. Й. — Літній семінар УВАН відбудеться тут, в пансіоні „Карпатія" від 1-го до 23-го серпня ц.р. Наукові доповіді виголосять: д-р Богдан Кравченко, який говоритиме про Канадський Інститут Українських Студій — „Суспільні зміни і національна свідомість на східній Україні у 20-му столітті", і д-р Олег Ільницький, який говоритиме про Альбертський університет: „Український футуризм література авангарду 20-их років".

За зголошенням і дальшими інформаціями звертатись до Dr. O. Tretiak, 2227 Green Str., Philadelphia Pa. 19130.

В СВІТІ

НА ТЕРИТОРІЇ МАДЯРЩИНИ почалися військові маневри, в яких бере участь 25 тисяч вояків зі Совєтського Союзу, Чехо-Словаччини та Мадярщини. Як передає мадярське пресове аґентство, в маневрах вперше будуть випробувані найновіші досягнення військової техніки. В маневрах, які триватимуть до середини липня, не беруть участи військові обсерватори НАТО.

КОЛИШНІЙ ПРЕМ'ЄР КАНАДИ П'єр Трудо прибув у вівторок, 25-го червня, з місячною візитою до Совєтського Союзу на запрошення московського Інституту Досліджень Америки і Канади. Керівником цього Інституту є відомий публіцист і спеціяліст з міжнародної політики Георгій Арбатов. П. Трудо подорожуватиме по Совєтському Союзові і зустрічатиметься з совєтськими політичними діячами.

СФЕРА ДІЙ МІЖНАРОДНИХ терористів розширюється. Минулого тижня вперше за останні 25 років вибухнули бомби і в столиці Непалу Катманду. Шість осіб убиті, 22 поранені. Всі бомби вибухнули або в урядових будинках, або в готелях, де зупиняються іноземні туристи. Як повідомила американська амбасада в Непалі, серед жертв громадян ЗСА не було.

ЯК ТВЕРДЯТЬ ПРЕДСТАВНИКИ „Крайового фронту визволення Анґолі", нині в цій африканській країні перебуває понад 8,000 північнокорейських вояків та офіцерів, яких диктатор комуністичної Північної Кореї Кім Ір Сен післав до Анґолі захищати марксистський режим. Всього в даний час в Анґолі знаходиться понад 50 тисяч чужинецьких найманців та різних спеціялістів, серед яких 1,500 совєтських військовослужбовців.

АНГЛІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ заарештувала сім осіб, яких підозрівають в організації замаху 12-го жовтня минулого року на життя прем'єр-міністра Великобританії Марґарет Тачер та інших членів кабінету. В той день вибухнула бомба в „Ґранд готелі" в місті Брайтон, де відбувалася щорічна конференція Консервативної партії. П'ять осіб було вбито, але ніхто з міністрів не постраждав. Всі заарештовані належать до забороненої Ірляндської революційної армії.

В АМЕРИЦІ

ФЕДЕРАЛЬНА АҐЕНЦІЯ В обов'язки якої входить охорона здоров'я і безпеки робітників, ніколи не переводили інспекції фабрики, що виробляє фейєрверки, яка міститься в Геллет, Оклгома. У вівторок, 25-го червня, від вибуху загинуло принаймеше 21 особа. Департамент праці видав у середу, 26-го червня „меморандум", в якому стверджено, що згадана аґенція навіть не знала, що ця фабрика є і працює вже 12 років, і що це вже другий вибух за останні шість років.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР Джордж Шулц, промовляючи в Сан Франсіско з нагоди 40-річчя існування Об'єднаних Націй заявив, що не дивлячись на те, що ця організація "провалилася" у ролі, яку вона мусіла грати в міжнародній політиці, ЗСА залишаються її членом. Проте, Америка мусить мати багато більший вплив в ній, ніж дотепер. Вже роками ОН не беруть ролі ЗСА поважно, що було причиною того, що попередня Адміністрація прийняла пасивне відношення до ОН. „Ми не можемо дозволити нашим противникам використовувати проти нас, як зброю у політичній боротьбі, нашу відданість міжнародним законам і міжнародній співпраці... Ми самі цей інструмент (ОН) мусимо вживати з ціллю, для якої він був створений, як силу проти аґресій, проти зла, для миру і покращення людства". Інші нації-члени порушують Хартію ОН і ця організація безсила проти них. Що ж тоді варта Хартія, якщо порушення її не засуджується ОН?

ЗІЯ МАСУД, БРАТ ЛІДЕРА афганського спротиву Ахмеда Масуда, в інтерв'ю з групою журналістів газети „Вашінґтон Таймс" розповів про страту кількох летунів афганської армії, обвинувачених в знищенні 20 літаків-винищувачів. Вони були покарані на смерть на наказ кабульського уряду, який, як сказав, Зія Масуд, не приймає ні одного рішення, щоб не порадитися із совєтськими окупантами. Страчені допомагали повстанцям. Це не перший випадок, коли кабульські маріонетки вбивають тих із своєї армії, які допомагають партизанам. Він ще сказав, що в останньому часі совєтські окупанти почали вивозити в СССР маленьких афганських дітей, виплачуючи батькам, певні суми грошей.

КАЛІФОРНІЙСЬКЕ УПРАВЛІННЯ, що розглядає в'язничні терміни, після цілоденних нарад відкинуло вже сьоме з черги прохання Сіргана Сіргана про звільнення. Він уже 17-ий рік знаходиться у в'язниці за вбивство сенатора Роберта Кеннеді. Сірган досить холоднокровно прийняв відмову, сказавши, що поновить своє прохання за два роки, хоч перед тим він гаряче благав звільнити його і дозволити повернутися до Палестини, де б він міг „спокійно жити". Тричленна комісія, що переслуховувала його, погодилася вдовільнити інше його прохання — перевести його до чоловічої колонії в Сан Луїз Обіспо, Каліф., з солдедської в'язниці з суворою охороною.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00; 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" — P.O. Box 346 — Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Стан війни посеред миру

Як про це була вже у нас вістка („Свобода" з дати 26-го червня ц.р.), командант „приватної" міліції мусулманських шіїтів в Бейруті, який ніби опікується 40 американськими „закладниками", зажадав від Америки відкликання з прибережної смуги Ливану могутнього з'єднання військових кораблів з літаконосцем „Німіц" у поводі. Та вимога згаданого команданта міліції шіїтів Набіга Беррі доказує, що він і його однодумці-побратими ніяк не орієнтуються, яка психіка й уся духова настанова теперішньої американської державної верхівки — Роналда Реґена, Джорджа Буша, Джорджа Шулца, МекФерлена та штабу Білого Дому. Вони — мусулманські шіїти — такі засліплені своїм ісламським фанатизмом і вірою у свою місію, що іслям повинен запанувати у світі (чудова аналогія з місією Кремля, що тільки марксо-ленінізм повинен запанувати у світі „погребавши" всі вільні країни) — що вони не завдають собі труду пізнати характер того свого „ворога число 1", яким для них є Америка. Коли би вони не були такі фанатично засліплені, то знали б зґори, що вимагати від Реґена, як головного команданта збройних сил ЗСА, щоб він відкликав з прибережних вод Ливану військову фльоту — це новий неповажний шантаж, який тільки обурить Реґена і його найближчих дорадників та скріпить в переконанні, що треба буде у відповідному часі викорінити те гніздо терористів.

Реґен відповів коротко, що він з терористами не переговорює, а секретар оборони Каспер Вайнберґер поставив точку над „і". Мовляв: це „шіїти" виповіли Америці війну, схопивши літак, вбивши американського вояка та ув'язнивши 40 американських громадян. І тому вислання на ливанські води сильного з'єднання американських військових кораблів — це один з актів, продиктованих потребою воєнного стану .... Виходить парадокс: настав воєнний стан у мирному часі. Американські ліберальні коментатори негайно вдарили у дзвін тривоги: мовляв, присутність американської морської фльоти під боком Ливану погіршила ситуацію закладників. Може так, але може й ні. Поява того могутнього морського з'єднання не є тільки демонстрацією сили, але й реальною пересторогою, що загин американських „закладників" потягнув би за собою загин Бейруту разом з його шіїтами. Тому досить ворогідно звучить вістка з Лондону, що Міхаїл Ґорбачов „порадив" сирійському президентові Гафесові Ассадові, щоби він „вплинув" на шіїтів, замешкалих на території Ливану, що її контролює військо Сирії, щоби звільнити американських закладників. Москва краще знає, як шіїти, що ЗСА не є „беззубим тигром". Можна здогадуватися, що оті мусулманські терористи, організатори й виконавці схоплення літака і в'язнення 40-ка американців, шукають тепер виходу з ситуації. Реґен відмовився наполягати на Ізраїль, щоби той звільнив в'язнених 767 шіїтів, схоплених при відвороті ізраїльського війська з Ливану. Коли б Ізраїль зробив таке, то „втратив би обличчя", піддавшись шантажеві збоку своїх запеклих ворогів. Тому ситуація опинилася у сліпому куті, подібно, як це було з американськими „закладниками" в Ірані за Джиммі Картера.

Цим пояснюється, що президент Реґен уже тепер заповів, що він не поїде на „великий тиждень" у зв'язку з Днем Незалежности 4-го липня до Каліфорнії, як раніше плянував був, а залишиться у Вашінґтоні. Іншими словами, Реґен передбачає, що справа буде ще тягнутися і що час працює не у користь терористичних шіїтів, а американських закладників. Час працює теж не в користь міжнародного тероризму, а проти нього.

В БОЯХ, ЩО ТРИВАЛИ В Панчирській долині, на північ від Кабулю, афганські борці за свободу на протязі тижня захопили дев'ять сторожевих постів і взяли в полон 45 вояків урядової армії. Командир партизанів назвав досить високу цифру втрат урядових військ — 400 осіб вбитими і пораненими. Однак деякі афганські втікачі вважають її перебільшеною.

ЯК ПОВІДОМЛЯЄ ГАЗЕТА „Ель паіс", Еспанія і ЗСА почали переговори про скорочення американських збройних сил в Еспанії. Газета пише, що, на думку міністерства оборони Еспанії, загальне скорочення військового персоналу чотирьох американських баз на 12 тисяч осіб з заміною їх еспанським персоналом винесе Мадрідові 57 мільйонів долярів річно.

Михайло Кучер

ІНТЕҐРУВАННЯ В СССР І ЙОГО СОЦІЯЛЬНЕ КОРІННЯ

II

Табір допомагає зробити вибір і коли справжній шлях знайдено, людина йде ним ціле життя, стає вільною, незалежною від зовнішніх обставин.

В людині формується емоційне переживання іманентної несправедливости існуючого режиму. Витворюється нова ієрархія вартостей, знайдено нову єдину вартість людських взаємин.

В ідейному пляні табір дає звільнення від марксистських ілюзій, зрозуміння ґльобальности проблеми боротьби з тоталітарним режимом, зрозуміння небезпеки, яку він несе людству, зрозуміння неможливости часткових поліпшень, а якщо вони є, то тільки тому, щоб декорувати гнилизну режиму.

Серед в'язнів таборів формується розуміння важливости національних рухів. Стає виразним, що в Совєтському Союзі сидять у таборах в першу чергу за національну свідомість. Націоналізм ворог число один табірного устрою, який найбільше боїться плюралізму. Національне питання одно з головних проблем демократизації життя Совєтського Союзу.

Без ліквідації імперського характеру СССР неможливо говорити про демократизацію. Підтримка національно-визвольних рухів обов'язок кожного демократа, в тому і чесного росіянина.

Табори страшні, але перебування там не вичерпується тільки фізичними муками та хворобами. Можливо це й на перший погляд дивне, але в таборах є духовне життя, ідейне і навіть культурне, зовсім різне від вільного світу.

Очевидно люди дуже часто, або й здебільшого виходять з таборів заломані фізично й духово, але є й такі, яким перебування в таборах дало гарт і мету на решту життя.

Хто маніякально твердить, що він не винен, що сидить за ніщо — гине від емоційного напруження, або рідко несвідомо, або й свідомо шукає можливости позбавитися вбивчої непосильної праці шляхом співпраці з таборовою владою.

Буває, що й зустріч після звільнення з волею поза дротами у так званій великій зоні впливає на людину трагічно. Така людина принесла „на волю" так звану ієрархію вартостей, що її вже не розуміє родина, знайомі і взагалі люди „на волі".

Спочатку „держава робітників і селян „хоч трохи про людське око „соромилася" концентраційних таборів. Це була тільки „темна сторона" пореволюційної дійсности. СССР опинився в економічній руїні. Держава хотіла зміцнитися у дуже короткому часі. Для того потрібна була дешева робоча сила, краще безплатна, безборонна перед законом, вільна від обов'язків до родини, яку можна було перекидати у потрібне місце без її згоди, яка не потребувала шкіл, нормальних харчів, нормальних гігієнічних умов.

Маркс назвав найкращим засобом реабілітації злочинця працю, хоч сам за ціле життя не нарубав дров, щоб варити обід, ані не вмів забити цвяха.

Карне право РСФСР 1919 року назвало примусову працю в'язнів таборів мірою соціяльної оборони. Карний кодекс 1926 року казав, що нема вини і тому нема кари, а є тільки „соціяльна небезпека" і „соціяльна оборона". Таке формулювання було дуже вигідне.

Вишинський писав, що всі буржуазні тюремні заведення стараються зробити злочинцеві „фізичне і моральне страждання". А в совєтських умовах страждання злочинця не мета, а засіб. І далі — „при допомозі революційного насильства трудові табори льокалізують і роблять безпечними злочинців старого буржуазного суспільства". І тоді, 1952 року в СССР на думку влади, знайшлися злочинці „старого буржуазного суспільства", і були їх мільйони.

У 1920 році указом було заборонено називати в'язнів на „ти". Про розстріли ні слова.

У ЗСА у журналі „Лайф" суддя Верховного суду стейту Ню Йорк видрукував спогади про свої відвідини ҐУЛаґ-у: „Кожен, хто відбув кару в совєтських таборах, зберіг почуття особистого достоїнства і гідности".

Солженіцин не витримав і написав: „Яким щасливим є стейт Ню Йорк, коли має суддею такого осла".

У 1934 році на січневому пленумі ЦК Сталін об'явив, що відмирання держави прийде крізь максимальне посилення державної влади.

А Вишинський з тріюмфом додав: „і, значить, максимальне скріплення таборів примусової праці".

Друга п'ятилітка, яка не виконала більшість зобов'язань, мала ще таке пікантне завдання: „викорінити у свідомості людей пережитки капіталізму". Таким чином совєтські місця позбавлення свободи на порозі другої п'ятилітки ще побільшують своє значення. Виходить, що в епоху „вступу у соціялізм" роля концтаборів як знарядь пролетарської диктатури, як/органів примусу і виховання ще побільшилася.

Ясніше сказати трудно!

Михайло Ільків

ОГЛЯД ЕКОНОМІЧНИХ ПРОБЛЕМ

Треба ствердити, що економіка ЗСА вже четвертий рік безперервно зростає. Вправді, це вперше, що після кільканадцяти років, сильна стійка економіка замінила непевну господарку, зменшила безробіття, і значно знизила інфляцію. Добра економічна політика перемогла попередній господарський занепад і зробила великий зворот у господарському уздоровленні країни, з надією на довготривалий прогрес. Звичайно, у виборчому році, тому що від Президента вичікують нового господарського напрямку, економічний поступ сповільняється. У цьому році ця справа залишилася тільки історичним фактом. В основі, познаки господарського росту — сприятливі.

Спробуємо проаналізувати деякі господарські ділянки з минулого і сьогоднішнього економічного розвитку в країні, та їхні перспективи. Промисловість збільшилася до 5 відсотків у третьому кварталі 1984 року. Статистичні показники передбачають що гуртова продукція зросте до 6.8 відсотка на протязі всіх чотирьох кварталів в 1985 році. Безробіття, що постійно зменшується в періоді господарського поступу не є зависоке у відношенні до кількости працюючих. Передбачається також, що безробіття не буде зростати, але мабуть залишиться 7.4 відсотка, себто при сьогоднішньому рівні. Будова мешканевих домів в 1984 році — у відношенні до попередніх років не зменшилася — деякі статистичні показники у 1985 році передбачають зменшення цієї промислової ділянки. Автомобільна промисловість, не зважаючи на закордонну конкуренцію не зменшується, а навпаки збільшується, і такою повинна залишитися у цьому році.

Усе таки, не зважаючи на оптимістичні господарські показники, деякі корпорації заповіли зменшення робітників через реорганізацію підприємства, як, наприклад: Американська телеграфічна і телефонічна Ко., (АТТ) Дженерал Електрік Медікал Департмент зменшив продукцію, а ще інші поодинокі підприємства з уваги на ощадність об'єдналися разом. До частинного зменшення гуртової продукції причинився також великий імпорт закордонних товарів, що припливає до країни через високу вартість доляра. Додавши всі ці фактори видно, що плюси перевищують мінуси. З того висновок, що ще швидко не видно рецесії. Фінансова політика з уваги на знижені відсотки на позички додає господарський стимул в країні.

Комерційна ділянка є також досить активна. Закупівля і продаж товарів є добрі і, це ще більше поліпшує ситуацію. Корпорації плянують збільшити продукцію, зрозуміло що це помножить працю, потребу на сирівець та розподіл продукції. Примінивши теж модерне технічне устаткування, промисловість буде ще більше ефективною. Поліпшення і стабільність у крайовому господарстві ЗСА заохочують закордонні країни до інвестицій капіталів у промисловість. Серед інвеститорів є імена таких країн, як: Англія, Голляндія, Японія, Канада та інші країни, включно з нафтовими власниками-шейками.

Поміж іншими проблемами, що заслуговують на увагу — це справа інфляції, що, звичайно, наносить шкоди для господарства даної країни. Одначе досьогодні немає познак погіршення, інфляція залишається надалі під контролею.

Для родинного бюджету — це добра новина. Цінність доляра не падає, навпаки зростає як внутрі країни, так і за кордоном. Загально ціни на товари — стабільні. Заробітні платні пропорційно до господарської реформи країни повільно зростають. Все це разом витворило досить оптимістичні господарські сподівання. А поміж ними — психічна настанова і переконання робітництва, що економічна реформа є на добрій дорозі, і немає потреб сподіватися більших змін в короткому часі. Такі погляди потверджують також те, що інфляція — низька, тому господарська експансія буде продовжуватися і люди будуть купувати. Ще інша причина для господарського росту є та що інвентурні резерви є низькі, у відношенні до продажу, в 1985 році передбачається їхнє збільшення. Особисті прибутки працюючих зростають скорше як ціни на товари і податки. При тому, якщо податки будуть ще більше знижені і устабілізовані, чого треба сподіватися з податкової реформи країни, то це повинно б тільки поліпшити ситуацію. Але на це ще треба трохи часу і терпеливости.

Не зважаючи на такі заохочуючі економічні показники, огляд економічних проблем не можна прийняти як догму. Треба також сподіватися сповільнення продукції в промисловості. Ринок праці може також зменшитися, а рівночасно з тим зменшаться видаткування. У зв'язку з високою і стійкою цінністю доляра можна сподіватися ще більшої конкуренції закордонного продукту, хоч цей фактор можна контролювати з правного боку. Однак до цього часу, доки інфляція буде під контролею та існуватимуть низькі інвентурні резерви — рецесії швидко не заповідають. А це добра новина для робітництва.

Д-р Василь Маркусь

ДО ПОЧАТКІВ НИЩЕННЯ УКЦЕРКВИ

Закінчення

Окремо і не одну, а кілька доповідей треба б присвятити, щоби представити хоч частково так пластично події після 1946 року, як ми це зробили з періодом 1945-46 років. На це немає місця і часу, і про це ще буде не одна нагода говорити. А говорити про це треба, щоб усі ми усвідомили собі не лише трагедію але й героїзм та релігійну прив'язаність наших земляків до своєї прадідної віри. Особливо до цього нас зобов'язує грядучий ювілей тисячоліття християнізації України-Руси. Що сталося сьогодні з українським християнством, які були його шляхи в минулому і яка доля сьогодні, коли на землі Володимира панує тотально безбожний режим і антирелігійний світогляд?

Без глибшої анализи відомих і менше відомих фактів та процесів у релігійній і духовій сфері нашого народу сьогодні можна хіба підсумково ствердити, що спадщина Володимира живе і продовжує формувати духовість нашого народу. Христова віра і її українське виявлення, яке має вже чисячорічну традицію, не завмерли і не відумирають, як це їм віщували большевицькі специ від соціяльного „інженерування людських душ". Християнство глибоко вкорінене в саму душу народу, воно відживає, воно сильне, воно відпорне, і має всі шанси відродитися. Правда, Церква на Україні понесла великі жертви і втрати, зруйновано не лише храми, але й храми душ, цілих генерацій. Проте не вдалося знищити коріння християнства, благодатних джерел Христової Благовісті, відкритих у нашому народі першими подвижниками і поглиблених цілими генераціями благочестивих ширителів Христової віри, серед нашого народу.

Разом з тим, так само не знищено тих інституційних форм і традицій християнства, які нав'язували до одности Христової Церкви, які відродили ту єдність у Берестейській Унії 1596 року З'єдинена Христова Церква українського народу, Церква, яка стала заразом православною і католицькою, що мала останніми часами інституційне оформлення як Греко-Католицька Церква в Україні — також живуча, і в мучеництві квітуча. Вистачить нагадати про її сьогоднішнє ісповідництво, про що ми довідуємося завдяки справді геройській посвяті і ревності, гідній апостольських часів і християн-мучеників Римської Імперії, тобто людей з середовища Українського Комітету оборони прав віруючих і Церкви в Україні, заснованого Йосипом Терелею і донедавна очолюваного Василем Кобрином. Неважливо, що обидва засновники цього Комітету та автори матеріялів у „Хроніці Української Католицької Церкви" знову знайшлися за ґратами совєтських тюрем. Їх місце заступили інші. Українська Церква вже не дається так легко приборкати, вона перестала бути „мовчазною", а за себе та всіх спрагнених волі для Слова Божого говорить голосно цілому світові.

Отож, наш ювілей не є лише жалібним і трагічним. Саме під цей ювілей соромної ліквідації безбожним режимом подарували нам наші земляки заохочуюче свідчення їх стійкости, неподатливости і готовости відстояти справу Бога і Церкви — коли треба — навіть жертвами. Не забуваймо, що це сталося сорок років після насильної ліквідації Церкви й спроби запроторити наших церковних пастирів з надією, що тоді „розбіжиться стадо". Стадо не розбіглося, хоч і потерпіло і далі терпить. Навіть, на відміну від того, що трапилося з тими частинами нашої Церкви, які були зліквідовані царським режимом на Правобережжі, Волині чи на Холмщині в різні періоди кінця XУІІІ і на протязі XIX сторіч, тепер Церква в катакомбах живе, вона розвивається, „кров її мучеників" стала „насінням нових християн", і нових охрищень. Цього не сподівалися навіть найбільші оптимісти, що ставили собі питання, як довго наш народ може витримати ту недолю і постійний тиск та знущання. Сьогодні, коли усвідомити, що більшість підпільних священиків і монахів та монахинь, це люди, що прийняли рукоположення підпільно після Львівського собору і що вони не одиниці чи десятки, але сотні, — то ми — наперекір почуттю природного пригноблення і жалю — разом з тим сповняємося вірою в силу свого народу і дивимося з довір'ям у його майбутнє.

*
* *

Західній світ, та не тільки західній, але й усі народи святкували недавно сорокову річницю перемоги над нацизмом і тоталітаризмом, що готували світові жахливу систему расистської суприматії „юберменшів" над іншими народами. Ми також радіємо з тієї перемоги, бо й нам та нашому народові готувалася трагічна доля з боку окупантів нашої землі та панівної раси.

Проте, наша радість і наш вклад у ювілейні святкування дня перемоги неповні і змішані із смутком та болем. Наша земля і наш нарід разом із кільканадцятьма іншими народами Сходу Европи й Азії, а тепер вже та система добирається й до Латинської Америки й Африки, залишилися далі під тоталітарним і людиноненависницьким режимом, який не знає інших вартостей, крім служби і розбудови совєтського молоха — імперії царів і червоних вождів. На нас лежить обов'язок далі вести боротьбу проти нового і більш рафінованого імперіялізму та фальшивої ідеології комунізму і до неї залучити інших, що усвідомлюють собі її загрозу сучасному світові. Оця згадка має на меті розбудити в нас оцю свідомість і заохотити вийти із рутини та буденщини еміґрантів й самовдоволених західніх міщан, а піднести справу наших земляків та справу оборони прав людини і релігії на порядок дня міжнародної політики. Якщо хоч чимнебудь зможемо цю справу зактуалізувати, матимемо почуття виконаного обов'язку. Цього очікує від нас Україна і наша Церква!

Кінець

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про припадковий героїзм

Коли минулого тижня ми приглядалися картинам сумного прощання американського військовика, що його застрелили при захопленні літака в дорозі між Атенами а Римом, не один мабуть, зворушився.

Сувора військова церемонія похоронів на кладовищі Арлінґтон, глибокі слова священика, передання батькам національного прапора — все це поставило молодого моряка у ряди героїв, що згинули за свою батьківщину. Ім'я Роберта Стітема стало нагло відомим найширшим колам американської спільноти, а Президент держави вже не один раз згадував його у своїх прилюдних виступах.

І, здається, не було сухого ока серед тих, що були свідками останньої дороги молодого хлопця. Хтось із наших знайомих висловив погляд, що він вже залишиться з авреолею у пам'яті сучасників.

Подібне прощання, — зарезервоване для героїв, — відбулося кілька днів пізніше, коли до ЗСА привезли тіла чотирьох молодих військовиків, які були на службі в американській амбасаді в Сан Сальвадорі та яких застрелили, коли вони сиділи на дозвіллі в кав'ярні. Президент Реґен особисто припняв на їхні труни орден „пурпурового серця", призначений за особливі, героїчні, вчинки.

Переживаючи ці події, ми застановилися над тим, яке на ділі припадкове було геройство тих вояків і як воно склалося лише через такий, а не інакший збіг обставин. Вони ж усі загинули тому, що попалися під обстріл терористів, і така сама доля могла зустрінути не їх, а когось із їхніх товаришів.

І мимохіть ми порівняли їх із цілим рядом українських сучасників, героїзм яких зовсім не припадковий, а хоча спонуканий переконанням і глибоким патріотизмом, проходить без враження у вільному світі, а навіть серед нас — українців.

Справді, як воно дивно, що ми можемо зворушуватись картинами із кладовища у Арлінґтоні, останнім вояцьким „Надобраніч" для американського моряка, а спокійно приймаємо, що в совєтській тюрмі чи карних таборах вмирають наші правозахисники, які з повною свідомістю відмовляються скривити душею, знаючи зґори, що за те їх чекає присуд і повільна смерть.

Чи справді на нас уже, як на наших дітей лише жива телевізійна чи часописна картина робить враження? Чи віддаль і інакші обставини життя що ділять нас від наших братів в Україні аж так нас можуть відчужити, щоб ми не зуміли сильніше переживати їхньої долі? А як мало знають про тих наших тихих героїв наші сусіди і як мало зворушуються їхнім терпінням.

Нам насувається питання: чи зуміли б піти на повільну смерть і знущання ті вояки, смерть яких зустріла зовсім припадково у останніх днях? Чи говорили б про них представники держави, проповідники, засоби інформації, коли б вони не мали сили видержати психічний та фізичний тиск тюрми, суворі табори і переслухання? Невідомо.

Огортає однак, жаль, що справжні герії, яким належиться вічна авреоля, відходять у забуття, а іноді й не бачать їх зовсім. А припадкових осіб, що їх видобула на поверхню признань доля, відзначує, ґльорифікує, увесь світ.

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

БРАВО ТУІА

У „Свободі" з 6-го червня довелось прочитати вістку про Загальні збори ТУІА.

Із річного звіту виходить що ТУІА має 900 членів, влаштувало дев'ять наукових конференцій, видає „Вісті ТУІА", має десять активних відділів, що саме товариство, як і його члени брали активну участь в суспільно-громадській праці та що зареєстровано 39 нових членів.

З американської перспективи тих 39 інженерів — це капля в морі, але скільки взагалі було українських інженерів під Польщею на п'ять мільйонів українського населення? Тридцять, сорок? Адже тут на 768,000 українського населення є 900 інженерів! Чимало із них, добились високих кваліфікацій, багато зайняли чільні, відповідальні становища, як для прикладу інж. Михайло Корчинський, визначний українець року у Піттсбурзі.

Так Управі, на чолі із інж. Ю. Базилевським, як і всім відділам ТУІА слід висловити признання за теперішню працю, як також побажати успіхів на будуче.
відпорне,

Ф. Лукіянович,
Філядельфія

В БІЛОМУ ДОМІ ІНТЕНСИВНО обговорюється запропонована шіїтським лідером Набі Беррі розв'язка ситуації із закладниками, а вміжчасі президент Роналд Реґен наказав своїй Адміністрації і її речникам утриматись від заяв і коментарів у цій дуже сенсативній справі. Лідер шіїтів, запропонував передати всіх 39-ох американських закладників котрійсь із західніх амбасад в Бейруті, назавши як одну з можливостей французьку і швайцарську, або передати їх Сирії, де вони перебуватимуть, поки Ізраїль не звільнить 735 шіїтів. Франція запропонувала свою допомогу у розв'язці цієї критичної ситуації, не уточнивши проте, чи вона погоджується прийняти закладників до своєї амбасади у Бейруті.

Молоді бандуристи шукають доріг...

Джерзі Сити, Н.Дж. (Т. К-ець). — Коли наші молоді бандуристи, представляючи себе, кажуть, що вони — члени Світового Товариства Українських Бандуристів, можна бути певним, що почуєте вираз „українська родина бандуристів". Бандура єднає їх, любов до неї споріднює їх. Так відчуває і член цієї „родини бандуристів", молодий музика Ярослав Антоневич, студент фльоридського Атлантік університету, в якому він навчається на факультеті музики.


Ярослав Антоневич

Ярослав прийшов до редакції „Свобода" у товаристві інструктора Школи кобзарського мистецтва, Ліди Чорної, щоб поділитися своїми плянами на майбутнє, а також думками про відношення української громади до молодих бандуристів. Ярослав, який народився в Канаді, полюбив бандуру ще змалечку. Батьки його, д-р Данило і Христина Антоневичі, сприяли тому, що вже 10-річним хлопцем він грав на бандурі в ансамблі ім. Гната Хоткевича у Торонто під керівництвом Валі Родак.

Закінчивши середню освіту і курс українознавства в Торонто, де він належав до 9-го куреня Пласту, Ярослав поступив у Торонтонтський університет на факультет лісництва. Несподівана і передчасна смерть його батька була тяжким ударом для нього; він взяв відпустку з університету і виїхав до Вест Палм Біч на Фльориду. Там за якийсь час закінчив Джуніор коледж, факультет музики, а від 1983 року продовжує навчання у фльоридському університеті Атлантік на факультеті музики.

Одночасно зі студіями він пише тезу на тему історія української бандури. Збирає матеріяли для своєї тези серед українців, але й нишпорить по американських бібліотеках, де відомостей про бандуру немає, або вони мінімальні. Розповідає, що побував і в Конгресовій бібліотеці. Яке ж було його здивування і обурення, коли він знайшов, що там є сторінки й сторінки про балалайку, і лише параграфи про бандуру. „Уявіть собі, — сказав він запально, — що навіть професори університетів на музичних факультетах не знають або мало що знають про бандуру."

Музика заповнила життя Ярослава; закінчивши навчання він хоче бути професійним музикою — бандура, клясична гітара, електричний бас. Саме тепер працює над касетом (бандура-спів), який випустить за власні кошти, а згодом хоче випустити платівку і підшукує компанію, яка зацікавилася б цим.

„Свою кар'єру я продовжуватиму в клясиці, — сказав Ярослав на наше прохання розповісти конкретніше про свої пляни. — Я хочу популяризувати бандуру, включити її в ряди інших модерних інструментів". Він уже почав підготовчі заходи для зорганізування малої оркестри — „бенду", напівмодерного, напівклясичного, що здобувають все більшу популярність як у Канаді, так і в Америці.

Вміжчасі він виступає в Маямі в українських клюбах, регулярно на фестивалях, навчає гри на бандурі шістьох українських студентів, грає професійно для американців, бож, мовляв, „прожити з виступів на українських імпрезах — неможливо". Українці, запрошуючи виступити, платять дуже мало, якщо це бандурист /-ка/".

Лідія Чорна, що до цих пір мовчки прислуховувалась до нашої розмови, гаряче підтримала Ярослава: „Так, це правда. В українському суспільстві багато говорять про бандуру, пишаються нею, проте, коли запрошують когось із бандуристів, чомусь не платять за виступи, або платять мало. Натомість співаки, піяністи, оркестри отримують щедрий гонорар. Тому молодим бандуристам тяжко вдосконалюватися, досягати вершин, ставати професіоналами? Американці захоплюються бандурою, наприклад,в університетах, коли ми виступаємо, чи даємо курс гри на бандурі, і добре оплачують.

Бандуристи, що зробили цю ділянку своєю професією, практично серед українського середовища не мають де виступити. Вона навела конкретний приклад: молодий музика-бандурист закінчив студії. Його запрошували українці виступити у них — часом оплачували дорогу і давали їжу, часом платили, але мінімально. Коли запрошують бандуристів, тішаться, але не розуміють, що бандуристів треба ставити нарівні з іншими мистцями. До бандуристів — сантимент, від них очікується, що вони виступатимуть безкоштовно з патріотичних почуттів.

Патріотизму у нас багато, нам дороге все українське, дорога бандура, але і нам треба прожити якось. Чому така нерівність у відношенні до нас?"

На жаль, ми справді не могли відповісти на це питання, яке і нас зацікавило. Справді, чому? Бож без підтримки громади, як сказали наші гості, вони не можуть досягнути професійного рівня і залишаються аматорами.

Вступайте в члени УНС

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

ПОДЯКА

Вельмишановний і Дорогий Пане К. Юркевич, Гаррісон, Н. Й.

КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА тією дорогою складає Вам сердечну подяку за Ваш княжий дар в сумі $1000 (одна тисяча) на потреби Пласту.

Рівночасно складаємо Вам подяку за Ваше зрозуміння важливої справи виховання молодого покоління. Без матеріяльної помочі жертвенних одиниць таких, як Ви, Дорогий Пане К. Юркевич, Виховні Організації не зможуть дальше продовжувати своєї праці.

Щиро вітаємо дружнім пластовим привітом СИЛЬНО ! КРАСНО! ОБЕРЕЖНО! БИСТРО!

Крайова Пластова Старшина



КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ

Комітет 1000-річчя Хрищення Руси-Украіни — Гарвардський Проєкт під патронатом СКВУ, популярно знаний під скороченою назвою, як Комітет Гарвардського Проєкту з вдячністю і приємністю оголошує список всіх жертводавців і їх пожертв, які Комітет одержав на здійснення цього монументального проєкту, наукового відзначення 1000-ліття Християнства України.

Ця листа включає всі пожертви ще заки створився Комітет у квітні 1984 року і всі ті, які Комітет одержав від того часу до 30 квітня 1985 р.

$21,275 — Марія і Богдан Робаки.
По $5,000 — єп. Михайло Гринчишин, Кредитівка „Самопоміч" в Ню Йорку, Н.Й., Надія і Ярослав Пастушенки, митроп. Стефан Сулик.
$4,000 — Франка Дахнівська.
$3,000 — Пластовий Курінь „Бурлаки".
По $2,500 — Кредитівка „Самопоміч" в Нюарку, Н. Дж., Ірена Чайковська, Федеральна Щадниця „Тризуб" в Нюарку, Н. Дж.
По $2,000 — Христина Блаженко, Надія Мандрусяк, Марія і Омелян Омецінські.
$1,500 — Ігор Гуменюк.
$1,250 — о. дияк. Богдан і Анна Тарнавські.
$1,100 — Ярослав Гура.
По $1,050 — д-р Наталія і д-р Іван Коропецькі, Оксана І. і Лев Щури, Марія Холєвчук.
$1,040 — Люба і д-р Мирослав Прокоп.
$1,025 — інж. Олександер і Анна Пришляки.
По $1,000 — Христина і Володимир Баранецькі, о. Лев і Наталія Білос, д-р Богдан Бородайко, д-р Тома і Софія Воробець, Ольга Дядинюк, Степанія Залітач, Вікторія і Володимир Клос, д-р Марія Кознарська, д-р Володимир і Уляна Коропеї, Микола і Надія Кунинські, Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" в Н. Дж., д-р Ярослав і Ярослава Панчуки, Ірена і Микола Ракуші, д-р Андрій і Рута Ріпецькі, Марія і Віктор Роговські, Ірина і Мирон Руснаки, Іван і Катерина Сливка, Володимир і Анна Столярські, Андрій Сусла, Український Народний Дім — Блекстон, МА, Українська Православна Кредитівка — Ню Йорк, Н. Й., Галя і Мирон Утриско, Іван і Іванна Хамуляки, Ілля Шкільник.
$800 — Ярослав Цюк.
$750 — Земляцьке Об'єднання „Тернопільщина".
$600 — Марія і Павло Гарматій.
По $500 — Роман Вомпель, Ігор і Рома Гайда, мґр. Надія і Степан Гробельські, д-р Марко і Оля Конюх, Дарія Пісецька, Українсько-Американський Клюб Стейту Вашінґтон.
По $350 — д-р Люба і д-р Юрій Стефанівські, Українська Кредитівка „Самопоміч" — Балтимор, МД.
По $300 — Надія і Степан Гробельські, Олександер Мотиль, д-р Євген і Неоніля Стецькові.
По $250 — Меланія Банах, Катерина і Андрій Бук, Роман і Надія Канюки, Іван Козій, Ольга Ляшкевич, Юрій Малаховський, Українська Федеральна Кредитівка — Рочестер, Н. Й.
По $200 — д-р Роман Андрушків, Богдан і Теофілія Артимишини, Лідія і проф. Петро Белеї, Ростислава і д-р Данило Богачевські, Олександер і Зеновія Камінські, Ольга і Михайло Коваль, Ольга і Михайло Ковальчуки, Анна Маркович, Марія Ґерус-Мартюк, Володимир Мерещак, Оксана і д-р Леонід Мостовичі, Марія Мриглод, Ярослава і Остап Олесницькі, Анна і Степан Секрети, д-р Іван Смаль, Ольга й Олександер Смаль, Яків Шеґрин.
По $150 — Лідія Одежинська, Петро й Ірина Твердохліби
$125 — д-р Василь і Марія Палідвори.
$120 — Надія і Ігор Хома.
$110 — Галина і Мирон Тицькі.
$105 — Наталка і Роман Кравчуки.
По $100 — Іван Антоняк, Люба Артимишин, д-р Юрій Бережницький, Ірина Білинська, Марія Білозор, Іванна Блага, Лідія Богдан, Богдан Бородайко, Григорій Була, Стефанія Весела, Володимир Винницький, Іван Вівчар, Василь Воронка, Михайло й Евфрозина Гайди, Лідія і Олександер Ганас, Теодор Гринів, Богдан і Марта Гурко, Петро Гуменюк, Степан і Степанія Данилевичі, Богдан і Марія Дейчаківські, Наталка Рудівна-Єреґа з чоловіком, Олексій Забігайло з дочкою, Марія Щеснюк-Заблоцька, Василь і Юлія Захарія, Ірина Ільницька, Омелян Катеренюк, Петро і Євгенія Квозко, Наталія і Володимир Клапіщаки, Микола і Люба Кобрин, д-р Володимир Когутяк, Дарія Конюх, Степан і Надія Костики, Анна і Павло Крамар, Марта Крамарчук, Еміліа Кулик, Олександра Куницька, Микола й Ольга Курчак, Михайло Мартиненко, д-р Тамара і д-р Михайло Наболотні, Н. Н., Осип Петрович, Анна Рибак, Ольга і Петро Семенюк, Павло Серна, Степан Сідлярчук, Михайло Сосяк, Союз Українок Америки — 93-ій Відділ, Гартфорд, Конн., Василь Стебницький, Квітка Стецюк, Ольга і Володимир Сушко, Володимир і Таня Таланчук, Ілько Тащук, Сидір і Марія Тимяк, Ярослава й Омелян Томич, Іван Хоптій.
По $60 — Дарія і Богдан Будні, Зеня і Василь Василів.
По $50 — Олександер і Мінодора Білан, Анна Будна, Линда і Марко Будні, Лідія і Микола Бульба, Ольга Бульба, Тоні Велтрі, Таня і Андрій Витвицькі, Орися Вітковська, Дзвінка і Танас Гайди, Станислава і проф. Пилип Гайди, Марійка й Омелян Гельбік, Богуслава і Василь Гнатів, Ераст і Валентина Дзюбинські, Ольга і Роман Дзюбинські, Ярема Дубик, Ольга і Ярослав Дужі, Надія і Юрій Кігічак, Оксана Коропецька, Федір Кравець, Любомир і Оксана Кузьмак, Микола Кунцьо з дружиною, Микола Лаврин, Надія Мандрусяк, Лідія Мартинець і Христина Шелдон, Василь і Оксана Мельничин, Володимир і д-р Ірена Мойсеєнко, Іванна і Нестор Олесницькі, Орест Попович, Ярослав і Марта Сидір, Уляна й Іван Сось, Лідія і Маркіян Стасюк, Люба і Юрій Стефанівські, Іван і Юлія Тащук, д-р Осип і Галина Тимочко, д-р Богдан і Орися Ткачуки, Ольга Цегельська, Ілько й Ольга Цибрівські, д-р Олекса і Мирослава Цибрівські, Володимир Цибрівський, Надія і Маріян Цьолко, Катерина Чаплинська, Володимир і Марія Чорненькі, Єлисавета Гурко-Шаган, Августин і Алла Юзьвяк, Юрій і Зеня Яворські, мґр. Осип Янкевич, о. Василь Яремак.
$40 — Осип Бичковяк.
По $30 — Володимир і Діді Бутенко, Ігор і Дарія Витвицькі, Хозе й Іка Казанова, Ц. С. Лазлей, Галина Николишин, Марія і Борис Шарі.
По $25 — Анна і Джеймс Арнольд, д-р Марія Балтарович, Лінда і Кейт Бінґольд, Андрія Бромберг і Марко Коропецький, Дарія і Всеволод Будні, Зиновія і Мирон Бурак, Ольга Вареля, Аніса Вересюк, Ірена Винницька, Роман і Марта Данилюки, Володимир Денис, д-р Іларіон і Анна Домбчевські, Уляна Д. Закаляк, Ірена Качмарська, Наталія і Володимир Клапіщаки, Дональд Коган, д-р Богдан і Мирослава Кондра, Каролин і Степан Конрад, Стефанія Лазечко, Бронислава Лиса, Докія Лисько, Оксана Мигаль, Марія і Лариса Микита, Дарія і Ярослав Миндюк, Євген і Богданна Михайлів, Анна і Степан Мороз, Василь і Стефанія Надраґа, Ірина Новоженюк, д-р Теодозій і Ірена Сенковські, д-р Атанас і Зірка Слюсарчуки, Марія і Юрій Смит, Юлія Сось, Люба Хома-Стефанівська, Ірина і Зенон Терлецькі, Богданна і Євген Титли, Галина і Богдан Титли, Наталка і Маріян Титли, УНСоюз — 35 Відділ, Чикаґо, ІЛ., д-р Петро й Іванна Федорів, Євгенія і Юхим Харченко, Юрій і Надя Цегельські, Люба і Мирон Чолган, Осип і Варвара Швед, Роман і Марта Ярош, Луця і Роман Яськів.
По $20 — Володимир Бекесевич, Я. Бліхарська, Ірина і Осип Голинські, Надія Данилюк, Петро Дармограй, Галина Джет, Микола Доманський, Ольга Дубик, Ізабела і Джім Дупрі, Христя Л. Закаляк, Ярослав Івасечко, Галя Клим, Марія Копитов, М. Кузьмінський, Василь Лагошняк, Юрій і Люба Левак, Роман і Таня Левицькі, Володар і Марта Лисько, Зенон Михалевський, Галина і Петро Мудрі, Ольга й Олесь Напори, Ольга й Іван Островка, Мирослав і Євгенія Подоляк, Анна і Петро Поліщуки, Віктор Роговський, Володимир Роговський, Оля і Зенон Савчуки, Євген Сарахман, Володимир Сарахман, Марія і Микола Семанишини, Марко і Тамара Сливинські, Еміль і Марія Смішкевичі, Дарія Стахів, Константин і Євгенія Степові, Оксана і Юрій Стеранка, Оксана і Михайло Тарапацькі, Микола і Христина Терещуки, Уляна й Антін Тимкевичі, Марта і Христя Швед, Орест Швед.
По $15 — Хризанта і Роман Гентиш, Олена Гентіш, Ярослав і Стефанія Дуб, Ґінтаре Іваска, Ірина і Євген Козак, Ярослава Лісовець, Роман і Галя Татарські, Мирослав і Одарія Трешневські.
По $10 — Роман і Мирослава Бараник, Василь і Євдокія Барнич, мґр. Юліян Бачинський, Євдокія Блавацька, Ю. Бак-Бойчук, Степан Волянський, Роман Вомпель, Володимир Галамай, Євген Грицай, Степан і Марія Грицеляк, Марія Данилів, Іван і Стеля Дацків, Володимир і Рома Дигдало, Ірена Домбчевська, Ярослав Закаляк, Мирон Захаріясевич, Надія Іванчук, Валя Калин, Люба Караман, Марта Кашніца, Еміліян Кіндзельський, Юрій Клапіщак, Степан і Євдокія Климишини, Михайло Коваль, Василь Кострубяк, Марта Крамарчук, Софія Лепка, Іванна і Меланія Ліщинські, Зенон і Мирося Мандрусяки, М. і В. Мелько, Дюлі Мендез, Зеновія Мосійчук, М. Мосійовський, Ольга Муссаковська, Андрій і Надія Омельченко, Євген Обуховський, д-р Лев і Таня Обушкевичі, Ольга і Степан Парубчаки, Ляриса і Дмитро Пенцак, Михайло Пенчарський, Наталка і Василь Савицькі, д-р Богдан і Оля Сас, Арман і Джордж Сервеліян, Емма Сомоза, Ляля Тарапацька, Ольга Титла, д-р Дж. і С. Цюпло, Бесі Чемберс, Роман і Ірена Чучман, Наталка і Володимир Шуст.
і 20 менших на суму $150.

Комітет Гарвардського Проєкту щиро дякує всім жертводавцям за пожертви і просить всю українську громаду піти іхніми слідами та причинитись до виконання великого проєкту українства.

Гарвардський Проєкт складається з 4-ох плянів:

1. Публікація в оригінальній мові всіх творів старої Руси-України аж до появи Енеїди Котляревського 1798 року, що обніматиме 40 томів, які рівночасно будуть видані в перекладах на англійську і українську мови. Разом 120 томів.

2. Це видання 3-ох томів Історії Християнства України написані і опрацьовані фахівцями-дослідниками цієї теми.

3. Організація Міжнародної Наукової Конференції в Равені, Італія, присвячена Християнізації України.

4. Створення Катедри Релігійної Думки в Україні при теологічній школі в Гарвардському Університеті.

Найважніший плян з усіх, це видання всієї творчости Руси-України. Цей плян — відгребання коріння нашого минулого, це лучник українства різних епох і фундамент нашого релігійно-національного другого тисячоліття. Це в перше за ввесь час нашого буття запропонований плян такого дуже широкого своїм засягом і вагомого своїми наслідками. Тому Комітет просить українську громаду щедро відгукнутись своїми пожертвами на реалізацію Гарвардського Проєкту. Чеки просимо виписувати на: "UKRAINIAN STUDIES FUND M.U.C. (M.U.C. означає Millennium of Ukrainian Christianity) і висилати на адреси:

Millennium of Ukraine's Christianity Committee
Harvard Project
c/o Self Reliance F.C.U.
108 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

або

Millennium of Ukraine's Christianity Committee
Harvard Project
c/o Shevchenko Scientific Society
63 Fourth Avenue, New York, N.Y. 10003

Д-р Степан Ворох
Голова
Червень 1985 р.

Володимир Баранецький
Фінансовий референт

РИЧАРД НІКСОН В інтерв'ю з часописом „Вашінґтон Таймс" закликав почати міжнародну війну з тероризмом. Він вважає, що потрібно: створити об'єднаний „банк інформацій" про міжнародних терористів, а зокрема тих, що безпосередньо організують і переводять в життя терористичні акти; всі цивілізовані країни мусять об'єднатися, щоб разом вживати економічні санкції і також необхідні військові заходи проти держав, що стоять за спиною світового тероризму. Він вважає, що в теперішній ситуації із американськими закладниками Президент мусить звернутися до Конгресу, щоб набагато збільшити фонди наших розвідувальних органів і „розв'язати їм руки". Під час В'єтнамської війни демократи добилися того, що Сі-Ай-Ей мусіли звітувати за свої кроки перед різними комісіями. Ця практика існує і донині. Зв'язуючи розвідчим агенціям руки і позбавляючи їх можливости отримувати різні інформації, якими можна б запобігти багатьом терористичним актам, заявив колишній президент ЗСА, сприяють тероризмові.

У ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ наших Найдорожчих РОДИЧІВ

бл. п.

Івана і Михайлини Де Братко-Городиських

довголітніх вчителів-виховників на Покутті в Зах. Україні

відправляться

СВЯТА ЛІТУРГІЯ

ЗА СПОКІЙ ЇХ ПРАВЕДНИХ ДУШ

в церкві св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж. в неділю, 30-го червня 1985 року

Просимо Приятелів і Знайомих, а зокрема кол. Учнів в Україні і розсіяних по світі згадати їх у своїх молитвах.

Дочка — МИРОСЛАВА ЛУЦЬКА з родиною в ЗСА
Син — ЗЕНОН з родиною в ЗСА
Дочка — МАРІЯ з родиною в Україні
Сини — БОРИС і БОГДАН з родинами в Україні

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. проф.

ЯКОВА КЛЬОВАНОГО

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА

в українській православній церкві св. Володимира в Пармі, Огайо в суботу, 13-го липня 1985 р., о год. 9-ій ранку.

По Службі Божій і Панахиді відбудеться

ПОСВЯЧЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА

на могилі Покійного Якова в Brooklyn Heights Cemetery.

В неділю, 14-го липня 1985 р., по Службі Божій відправляться

ПАНАХИДА

за спокій душі Покійного в українській православній церкві св. Тройці в Клівленді, Огайо.

Про молитви та до численної участи в тих сумних відправах запрошують Друзів, Приятелів та все Українське Громадянство великого Клівленду та околиць —

ОДВУ, 8-ий Відділ, ім. Дмитра Вітовського та УЗХ, 8-ий Відділ, ім. Олени Теліги в Клівленді, Огайо

У ШІСТНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ НАШОГО ДОРОГОГО СИНОЧКА

П Е Т Р У С Я

16 років квітка не цвіте!
Туґа 16 років за сином
здається, що квіти не цвітуть,
і сонечко не світить
прачики в ставку не хлюпочать,
здається все ніч і ранку нема
зболіле серце до дна.

Краватка висить одна
військовик Петрусь
з парашута злітав
і в листі все мамі описав,
тисячі разів злітав
на свято день Батька чекав
до дому повертав.

Мати чує голос Петруся
сміх чує у мріях
Мати бачить ноги сина
якого не може осягнути
але і не чує
пиш могила Твоя
барвінком зацвіла
в розцвітлому житті
остався живим нам назавжди.

Паніматка МАРІЯ ГУСАР

Ділимось сумною вісткою
з Ріднею, Приятелями і Знайомими,
що з Волі Всевишнього в неділю, 16-го червня 1985 року,
після важкої недуги заснув вічним сном

бл. п.

Йосиф Конюховський

Тлінні останки Покійного похоронено на Українському Національному Цвинтарі-Пам'ятнику у Вашінґтоні, Д. К.

Невимовним горем прибиті:

РОДИНА — ПРИЯТЕЛІ

„Листи читачів" повинні бути не довші, як одна сторінка машинопису, друкована через два інтервали Лист повинен торкатися тем, порушених тільки на сторінках „Свободи". Реагувати слід до десяти днів після опублікування матеріялу. Якщо лист пишеться рукою, то слід писати його чітко і виразно і також з великими відступами поміж рядками. Редакція застерігає за собою право скорочувати листи й виправляти мову, як і скреслювати різкі вислови.

Напередодні...

(Закінчення зі стор. 1)

у Ослько, де на конгресі Міжнародної ради жінок прийнято в члени Українську Національну Раду (1921), а опісля продовжувалась участю у міжнародних жіночих конференціях у Женеві, Відні, Празі, Кольомбо, Гельсінкі, а на терені ЗСА у Вашінґтоні, Ню Йорку і в інших містах; в новіших часах в Мехіко Сиreті і Копенгаґені, а продовжуючи свою місію — ідуть українські жінки до Африки.



Дейм Ніта Барров, конвенор форуму.

У Найробі

На протязі десяти днів Форуму багато праці чекає на українських жінок. На першому пляні є власні „воркшапи", зареєстровані в Комітеті НДЖО, які треба на місці реклямувати та подбати про приміщення, бо кожного дня рівночасно будуть відбуватися десятки нарад, панелів, конференцій. Адже зголошено понад сім соток „воркшапів", що тематично поділені на такі категорії: рівноправність, поступ (розвій), і мир — це головні теми Декади; праця, здоров'я і освіта — три підтеми, а інші теми зв'язані з додатковими проблемами, як от: родина, діти, молоді жінки, торгівля дівчатами, старші жінки, втікачі і міґранти, або із виїмковими наглими ситуаціями: апартеїд, жінки політичні в'язні (тортури, і т.д.), побиті жінки, і т.п. Поширення міжнародної жіночої інформаційної сітки та участь жінок у засобах масової інформації в цілому світі буде предметом численних цікавих зустрічей, з'єднаних із студією нових технологічних засобів, сателітними передачами із Найробі до ЗСА і в інші осередки, та пресовою обслугою на місці і в світ.



Роз Арунґу Оленде, одна із спікерів на конференції на тему — „З Ню Йорку до Найробі".

Увага всіх нарад і „воркшапів" буде спрямована головне на положення жінок у третьому світі з ціллю допомогти їм осягнути гідне становище у своїм суспільстві, економічну незалежність, інтелектуальний і професійний поступ — в міру загального розвою їхніх країн, рахуючись із суспільними, культурними і релігійними традиціями і різними пережитками.

Досі зареєстровано такі українські програми:

1) Жіночі організації і їх роля в розвоєвому процесі — панель, спонзорує СФУЖО (Торонто);

2) Жінки політичні в'язні в УССР — організує Рада для звільнення українських Політичних В'язнів (Канада);

3) Жінки і діти в часі голоду;

4) Жінки і діти політичних в'язнів — ці організує Об'єднання Українських Жінок ООЧСУ (ЗСА).

Ще один позірно український „воркшап" із Канади на цьому списку, але не вдалось зідентифікувати спонзора.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) плянує також пресову конференцію і прийняття для преси і заприязнених організацій, та виставку інформативних матеріялів. Ще інші акції треба буде імпровізувати на місці з огляду на цілком нове середовище і застереження уряду Кенії, однопартійної держави, що має нагляд над конференціями і бажає оминути будь-які драстичні виступи.

Треба буде групі українок (коло 16 учасниць) розділити поміж собою участь у важливіших чужих „воркшапах". Крім цього ті, що є заанґажовані в інших організаціях (National Councils, American Association of University Women, Women's Institute for the Freedom of Press, World Movement of Mothers, etc) або мають пресову акредитацію — матимуть додаткові зобов'язання, а то й доступ на державну конференцію як обсерватори. Без сумніву — ще й різні несподівані перешкоди на міжнародному терені можуть комплікувати працю й виступи українок, що прийдуть із різних країн та від різних організацій.

Їм усім належить побажати успіхів у праці та здійснення запляснованих проєктів, здоров'я і витривалости, а при теперішніх небезпечних перелетах — зокрема щасливої дороги до далекої Кенії.

Українсько-...

(Закінчення зі стор. 1)

Було докладно обговорено книгу Алена Раєна, в якій подано фальшиві відомості, що кидають пляму на весь український народ. У резолюціях порушені також справи Комісії дослідження голоду, Тисячоліття Хрищення Руси-України та оборони людських прав.

Після звіту контрольної комісії, номінаційна комісія запропонувала переобрати минулорічну управу, до якої увійшли два нові члени. 12 членів були номіновані поодиночно, а голосування відбулося окремо за кожного члена крайової управи, головну управу на 1985-86 рік очолив знову Йосиф Бреґа. Наради закінчено молитвою, яку провів капелян Б. Безкоровайний. Під час конвенції Роман Петращук повідомив, що Дітройт заплянував побудувати дім для старших віком ветеранів.

Від год. 5:30 до 7-ої год. вечора над басейном під час коктейлю, зібралися усі учасники конвенції. Тут у невимушеній атмосфері зустрілися щирі приятелі з різних частин Америки, колишні вояки з дружинами. Бачили тут рухливого Йосифа Лисогора, Володимира Бокада, Володимира Сенишина, Атанаса Кобрина, Ярослава Черника, Богдана Безкоровайного, Ґері Полче, Володимира Боднара, Василя Луцьківа, Романа Петращука та багато інших, усіх їх вирахувати неможливо. Найбільше делеґатів було з Ню Йорку, Ню Джерзі, Конектикат, Дітройту і Філядельфії.

Бенкет розпочався о годині 7-ій вечора американським і українським гимнами, що їх відспівали всі присутні. В. Саґаш провів заприсяження нових керівних органів крайової управи. Бенкетом проводив колишній комендант д-р Василь Луцьків із Пассейку (Комюніті коледж). Він представив усіх членів управних та гостей за почесним столом і прочитав привіт від президента Роналда Реґена та Першої Лейди Ненсі, який присутні прийняли оплесками. Перед вечерою о. шамбелян І. Сквіллер провів зворушливу молитву для усіх ветеранів. Хвилиною мовчанки вшановано поляглих на полях боїв різних країн. Під час бенкету коротку промову виголосив конгресмен Бенджамін Ґилман, згадавши найважливіші події в нашій історії від 1918 року до сьогодні.

Тарас Дусаненко, екзекутивний директор повіту Рокленд, прочитав проклямацію, якою проголошено Тиждень українсько-американських ветеранів за їх заслуги в житті Америки. Третім промовляв сенатор Е. Ліві зі стейту Ню Йорк. Коротку промову по-українськи виголосив Василь Луцьків, який проводив бенкетом. Після вечері відбулася забава під звуки оркестри.

У неділю католицька церква св. Петра й Павла в Спрінґ Велі, Н. Й., після Служби Божої гостила усіх ветеранів сніданком з нагоди Дня Батька. Церква дуже гарна, а о. шамбелян Сквіллер, який доїжджає із Стемфорду, чудово відправив Службу Божу. Після сніданку всіх ветеранів гостив обідом 19-ий пост у Спрінґ Веллі. Усі подякували за щиру українську гостинність та попрощавшись із надією, що побачимося на 39-ій конвенції в Пассейку.

Конвенція пройшла успішно, і учасники її роз'їхалися з гарними спогадами.

МІЖНАРОДНА ФЕДЕРАЦІЯ пілотів цивільної авіяції закликала припинити всі полети літаків до Ливану. Вона закликала авіяційні компанії бойкотувати ливанські летовища, бо те, що відбувається в Бейруті, є „яскравим прикладом беззаконня, яке наносить удар цивільній авіяції". Представники Федерації післали телеграму ливанському урядові, в якій вимагали „виконати зобов'язання перед підписаними міжнародними конвенціями, добитися звільнення пасажирів і екіпажу американського літака та арештувати терористів".

ЛІДЕР ПАЛЕСТИНСЬКОЇ Визвольної Організації Ясір Арафат обвинуватив уряд Сирії в „організації кризи з закладниками". В інтерв'ю з кореспондентами ЮПІ в йорданській столиці він сказав, що Сирія підтримала шіїтів-терористів, які захопили американських закладників, щоб примусили Ізраїль відпустити військовополонених шіїтів.

СОВЄТСЬКЕ ПРЕСОВЕ агентство „Новості" повідомило, що СССР вживе заходів проти прийому на своїй території західніх телевізійних передач. Для цього будуть використані космічні сателіти. Пресове аґентство, цитуючи відповідальних совєтських чиновників, вказує, що Совєтський Союз розглядає телевізійні передачі з Заходу, як „ідеологічну аґресію" і вважає ці передачі „піратськими". Покищо західні країни лише плянують такі телевізійні передачі на Совєтський Союз.

З МЕТОЮ ШИРШЕ відкрити внутрішній ринок для імпорту, Японія оголосила, що уряд прийняв рішення зменшити мито більш як на 1,800 назв товарів, що їх імпортує Японія, включаючи цілий ряд сільськогосподарської продукції та продукції рибної промисловости. Міністерство закордонних справ Японії повідомило, що зменшення мита на товари, яке іноді досягає 20 відсотків, почнеться на початку 1986 року.

Китиця на могилу св.п. мґр І. Костюка

Привітним шумом вітає лісове розпілля на рідному кладовищі св. Андрія в Південному Бавнд Бруку, Н. Дж. Спокійно й маєстатично тут, не дивно, що цвинтар загально величають українським Пантеоном. Погідний день, сонце по-весняному голубить, а леґіт вітру ласкає непроглядні ряди могилок і пам'ятників на місцях спочинку тисячної армії тих, що ще недавно жили й діяли між нами.

Зміряю довгими квадратними проходами до могили мого нещодавно померлого незабутнього друга Івана. — Це нове поховання — інформує біля приворітнього храму-пам'ятника земляк і скульптор Ю. Безсонів, — знайдете його на 7-му полі цвинтаря.

Минаю місця земної пристані відомих громадян — ось пам'ятник на могилі моєї улюбленої поетки Оксани Лятуринської, далі виплекані рясно заквітчані примогильні городці покійних членів УВАН, Гаврила Гордієнка й Оксани Дучимінської, неподалік чорніє мармурова плита на могилі вчителя й виховника молоді Сави Никифоряка, а трохи далі наліво сіріє скеля-пам'ятник нашого оригінального поета Олекси Стефановича; проходжу поруч них у тихій молитовній призадумі над душами вельмизаслужених своєю невтомною творчою працею покійників.

Десь на самих окрайцях кладовища виринає всіяна барвистим квіттям свіжа могилка мого друга Івана. Ніхто й не подумав би, що під покровом ніжного рослинного світу спочиває колись таке пристрасне життя. На гарно оформленій могилі видно дбайливу руку дружини Івана, Галини. Яка лагідна пристань після бурхливого, сповненого різкими зламами долі життя! Ще з самого його народження, 6-го серпня 1913 року, напередодні Першої світової війни, бо у Другій він був уже активним учасником її, у дальших національних змаганнях за волю України. До смерти горіло його серце могутнім почуттям вірного сина поневоленої батьківщини, за яку він боровся мечем і пером.

Життєвий активізм, може, найкраще віддзеркалює стиль життя мґра Івана Р. Костюка. Активним був він іще з часу навчання на філії Академічної гімназії у Львові (в 1923-31 рр.) в очолюваному ним протиалькогольному гуртку „Відродження", а теж у пластовому курені „Лісові чорти", яким залишився вірним і на поселенних у трентонській пластовій станиці. Довга низка зупинок на його громадсько-суспільних, рядових і керівних місцях почалася вже після гімназійної матури, яку він склав 8-го червня 1931 року, і правничих студій у Львівському університеті, закінчених ступенем магістра. Членство у професійному музичному ансамблі у Львові, правнича аспірантура і згодом журналістична діяльність воєнного звітодавця були помітними проявами його багатогранних тодішніх зацікавлень. Громадсько-суспільні заняття знаменували Костюка на кожному відтинку його побуту в доеміґраційному й післяеміґраційному житті. Ще в 1957 році вступає до УНС (Відділу 245-го Т-ва „Запорізька Січ"), стає членом Спілки Українських Журналістів і постійним кореспондентом „Свободи", дописуючи водночас і до інших органів нашої преси. У Трентоні, Н.Дж., очолював відділ УККА, організуючи жваву суспільну працю на даному терені. З його ініціятиви й на становищі секретаря Ділового комітету для відзначення 100-річчя Української Академічної гімназії у Львові зібрано і зредаґовано документальні матеріяли до Ювілейної Книги УАГ, що у свою чергу, довело до видання двох частин цієї пропам'ятної праці в 1978 і 1982 роках.

Мґр Іван Р. Костюк був щедрим жертводавцем на народні, культурно-освітні, церковні, наукові й політичні цілі; його прізвище чітко записане між довголітніми активними і членами-прихильниками Фундації УВУ, НТШ, Фонду Катедр Українознавства (ФКУ), УВАН тощо. Костюк був щирим українським патріотом, суспільною людиною міцних переконань, палким ідейним громадянином-соборником і вірним мужем та особистим другом. Про його нев'янучу дружбу свідчать зокрема сотні посмертних статтей його авторства для відзначення пам'яті покійних приятелів.

Помер бл.п. Іван Костюк на 72 році життя 28-го березня 1985 року наслідком удару серця, що виявився фатальним, після першого удару, 20-го вересня м.р. У листі від 20-го грудня 1984 року писав він, що пройшов інтенсивне лікування після серцевої атаки в лікарні до 10-го жовтня м.р., залишаючись до останнього часу під постійним наглядом лікарів і опікою своєї дружини. — „Меч Дамокля" звисає наді мною, „мементо морі" стоїть чітко перед моїми очима", — звірювався Іван в останньому листі.

Поховали доброго друга й болільника української національної справи 1-го квітня ц.р. на православному цвинтарі св. Андрія.

Про його активне, творче життя можна б цілу книгу написати, проте, тут не місце на це. Я певен, що він не ввесь відійшов від цього світу — його шляхетні діла залишаться нетлінним свідоцтвом його духового безсмертя.

Роман Кухар